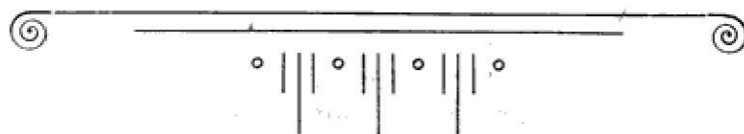

LJUBLJANSKI ZVON

Simonu Rutarju.

(Prijatelju in soobčanu.)

In tudi ti pred mano
v deželo si odšel neznano!
Znan ves ti bil je zemlje krog
in kaj na njem se je godilo —
in, davnosti iskalec strog,
pregrebel daven grob si mnog,
išče, kaj skrito v njem bi bilo.
Ti mrtve kopal si na dan,
ti zgodboslovec slavnoznan,
in mnogo drugih izkopín
pišoč si dal nam za spomin.
Po grobih davnih si se šetal,
v zabavo ne! po njih se kretal.
Ljubitelj davnih ti grobów
zdaj našel grob si nov,
nov grob, kjer sam boš dolgo spal,
ti narodni naš vrli dninar,
dokler te Večni Zgodovinar
ne bode spet na dan pozvál.
Nov grob si našel, a strašan,
in vanj ti bil si zakopan,
sežgan po šegi starodavni —
ne! bil si živ sežgan

kot mučeniki oni slavni,
 ki žgal jih Neron je Rimljan
 ko žive baklje — za nebó.
 Groznó, strašnó!
 Ne zmore solz dovolj okó!
 Todà čemu solzé?!
 Prebil si zemeljsko gorjé!
 Trpljenje pač je — peč ognjena,
 kjer čisti se zlató —
 Mučenci oni iz plamena
 vzleteli čisti so v nebó.
 Trpin, i tí v plameni
 poln muk in ran tu umorjèn,
 kot feniks prerojeni
 na vek pač tam si pomlajèn!

S. Gregorčič.

Živeti!

Spisal Ivan Cankar.

I.

Stal je prej kraj poti, kakor jih stoji lepo število, in je gledal, kako veselo je živelo življenje. In mislil je, da zaničuje to življenje. Ali ni ga zaničeval; frazo o zaničevanju je bil pobral iz knjig ljudi, ki so mu bili podobni, ter se je zaljubil vanjo. Treba mu je bilo donkišotskega orožja. In stvar ostane naposled ista, če jo imenuje človek zaničevanje ali hrepenenje ali zavist.

Jakob — tudi imena ga je bilo šram in imenoval se je rajši Radoslav — je bil poet in je nosil umetno zavozlano kravato, pomečkan klobuk, kratke hlače in prozoren havelok, ki je vihral v